

Lumina speranței

De Julia Henriette Kakucs

Vântul rece de noiembrie mă pătrunde în timp ce cobor alergând treptele spre centrul vechi al orașului Heidelberg. Un oraș în care – conform cântecului – îți poți pierde inima, în cazul meu, chiar și basca roșie preferată, ridicată în aer de câte o rafală puternică. Mi-o trag adânc peste urechile înghețate ce ascultă încă sunetele clopotelor. Este ora 12. Mă grăbesc spre cinematograful mic, ascuns pe strada principală. Gloriette... un mic chioșc cu fotolii vișinii, plușate, aflate la același nivel și în care, așezându-mă lângă tine, dispar pe jumătate în spatele spectatorilor din fața mea. Te iau de mână... Așteptăm cu încordare începerea filmului anunțat în cadrul zilelor de cultură iudaică: *Rabbi Wolff*...

Documentarul realizat de Britta Wauer în acest an, reia firul conversației începute în pelicula *Der Himmel unter der Erde / Paradisul de sub pământ* realizat cu « *rabinul cel mai ieșit din comun de pe întreg globul* ». Născut în 1927 la Berlin, refugiat cu părinții la Amsterdam la vârsta de 6 ani și trăind din 1939 la Londra, William Wolff dovedește o energie și o vitalitate care molipsește prin zâmbetul dăruit celor din jur. « *Und wenn der Rabbi lacht, lachen alle Chassiden* »/ « *Când rabinul zâmbește, zâmbesc toți enoriașii* » spune un cântec, iar rabinul Wolff, fost reporter politic de renume al parlamentului britanic, devenit abia la 50 de ani, rabin, învățând și perfecționând la o vârstă înaintată limba rusă pentru a-și putea conduce comunitățile din Rostock și Schwerin care l-au angajat la vârsta de 75 de ani, zâmbește... La 89 de ani comunitatea îl pensionează – invocând ca motiv absența unui telefon mobil, ceea ce îl face greu de găsit între Londra, Ierusalim și Schwerin – întristându-l o secundă. Găsește imediat o nouă preocupare, scriind, reîntors în Anglia, o carte. Ții minte scena comemorării *Noapții de Cristal* la Schwerin? În discursul său, rabinul mulțumește Germaniei, orașului Schwerin, pentru siguranța pe care o au astăzi evreii aici. Crezi că este naiv? Nu... Subliniind binele, întărește latura pozitivă din oameni. Ți-a plăcut și ție răspunsul lui la întrebarea referitoare la întâlnirile eventuale cu antisemiți la Rostock sau Schwerin? Zâmbetul lui, când ridică în slăvi avantajele vârstei și a auzului slăbit?

Filmul a fost bine ales. Simbolul zilelor culturii evreiești este o menoră-smiley, tematica axându-se asupra prezentului și viitorului...

Se găsește sub semnul Luminii asemeni sărbătorii ce se apropie.

Când îmi sosește prima felicitare de Hanuca de la un prieten drag, îmi pătrunde totodată prin ochii împăienjeniți ai timpului căldura amintirilor. Povestea ei mă poartă asemeni basmelor copilăriei, între vis și realitate, între istorie și prezent, între aspirațiile și realitatea vieții. O relatare ce reușește să îmbine vraja serilor luminate de flacăra lumânărilor, îmbibate de pacea ce coboară în brațe ocrotitoare, cu frumusețea festivității.

Nu știu cum te simți tu când îți sosesc gândurile bune cu ocazia acestei sărbători minunate care ne dăruiește miracolul renașterii speranței și al LUMINII...

Hag Urîm... Lumina spiritului... Lumina din noi... Lumina ce ne înconjoară...

Eu însă mi-aș dori să mă pot ascunde în sfârleaza timpului. Mi-aș dori să mă rotesc pitită într-un titirez pe aceeași față de masă albă apretată, pe aceeași suprafață lustruită a mesei din lemn de nuc masiv pe care mă delectasem cu jocul fermecător, tradițional de Hanuca.

Uneori dorințele se împlinesc. În această seară, șansa este mare.

Revăd un vis trăit cândva...

Este iarnă. Luna lui Kislev. Afară ninge cu fulgi grei. Le simt mângâierea rece pe frunte, pe pleoape, pe buze... Mă rotesc tot mai încet ascunsă în această jucărie de lemn...

Privesc fața surâzătoare a bunicului meu. A adus boabele de fasole din bucătărie. Mâini dragi, cunoscute, le separă, le numără și le împart. Mama așteaptă răsând. Este o jucătoare pasionată. Tot ce face primește amprenta firii ei pătimașe, vesele, iubitoare de muzică, flori, literatură... de viață...

Lasă-mă să fac acum aceste piruete ascunsă în interiorul unui Dreidel, devenit simbolul unei aniversări aparte. Fiecare dintre noi are nevoie de suflul renăscător al încrederii în viitor. În frigul istoriei ne încălzim sufletul la lumina suavă dar totodată puternică a lumânărilor de Hanuca.

Viața este un DREIDEL. Ne cere mereu TOTUL. Nu se mulțumește cu JUMĂTATE. Trebuie să înțelegi că cine nu riscă nimic, nu primește nimic... NIMIC...

Aud vocile pline de focul jocului: SHTEL! SHTEL! Încă nu ai dat tot ce poți.

Acest îndemn îmi răsună în gând... pătrunde până la mine. Încet, încet mă trezesc. Rămân gânditoare în centrul rotativ...

Ce m-a învățat acest joc? Ce m-a învățat visul meu ? Să îndrăznesc să intru în vârtejul vieții... să mă dăruiesc cu totul prezentului și neuitând trecutul să sper mereu în viitor. Să cred cu putere în reluarea miracolului sub semnul Luminii...

în fericirea de a ne șopti reciproc: Hag Hanukkah Sameach!